

- забезпечення економічного та соціального ефекту від діяльності аграрного підприємства, що є наслідком задоволення потреб споживача відповідної ринкової ніші;

- розвиток органічного виробництва, як сучасної форми виробничої діяльності в сфері аграрного виробництва з використанням надсучасних форм ведення бізнесу, фінансового управління, мотивації та стимулювання в системі менеджменту тощо;

- визначення стратегії мінімізації витрат як пріоритетної при здійсненні органічного виробництва;

- ефективний менеджмент інноваційно-інвестиційної діяльності, що реалізується у сферу виробництва та реалізації органічної продукції;

- забезпечення зростання рівня життя населення та задоволенню потреб споживачів.

Дуже добре було б, якби мотиваційним чинником також виступили інституціональні заходи з боку держави, спрямовані на розвиток органічного виробництва в країні. Мається на увазі прийняття необхідних нормативно-правових актів щодо регулювання виробництва та функціонування ринку органічної аропродовольчої продукції.

Білик В., Бондар Д.

Черкаський навчально-науковий інститут ДВНЗ

«Університет банківської справи»

Науковий керівник: к.е.н., доцент Гмиря В.П.

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРУ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Аграрний сектор є тією галуззю української економіки, яка в значній мірі задовольняє продовольчі потреби держави, а також забезпечує ринок новими робочими місцями. Проведення антитерористичних дій на сході країни зумовило реструктуризацію української економіки, що значно підвищивши значення агросектору в структурі виробництва та експорту. В умовах стрімкого зростання обсягів виробництва та

експорту аграрний сектор в Україні набуває все більш важливого значення [1].

Останніми роками аграрний сектор є однією з найпривабливіших галузей для іноземних інвестицій, що зумовлено розвитком процесів глобалізації й прагненням іноземних виробників розширити свою присутність на українському ринку. Однак, стрімкий розвиток глобалізаційних процесів, а також лібералізація торгівлі зумовлює гостру необхідність адаптації до нових та постійно змінних умов, а відповідно – подальшого удосконалення аграрної політики.

Основною перешкодою на шляху українських експортерів аграрної продукції є її низька якість, що не відповідає європейським та міжнародним стандартам якості, а також низькі темпи техніко-технологічного оновлення виробництва. Саме тому пріоритетним напрямом в аграрному секторі є впровадження агротехнологій, які дозволять підвищити якість продукції. Важливим напрямком є технічне переоснащення, що спрямоване на підвищення продуктивності виробництва з метою зниження витрат на одиницю продукції та зміцнення її конкурентоспроможності на внутрішньому і світовому ринках [1].

Ускладненим залишається доступ до банківських кредитів та ресурсів міжнародних фінансових організацій. Сільськогосподарські підприємства все більше потребують залучення довгострокових фінансових ресурсів для оновлення техніки, будівництва нових об'єктів та упровадження інноваційних технологій. Однак, саме особисті заощадження та самофінансування за рахунок прибутку залишаються головним джерелом фінансування підприємств, що займаються даним видом діяльності. Поліпшити ситуацію може вдосконалення законодавства з питань аграрної політики, а також удосконалення банками механізму регулювання раціонального розподілу коштів та їх ефективного використання [2].

Значною перешкодою для успішного розвитку і функціонування аграрного сектору в Україні є недосконалість нормативно-правових актів щодо аграрної політики держави. Непрозора податкова політика держави, а також надмірне втручання уряду в діяльність аграрних ринків створює значні

перешкоди надходженню довгострокових інвестицій. Тому необхідно переглянути і сформувати правову базу, яка б захищала інтереси виробників сільськогосподарської продукції, створити прозорі інструменти системи оподаткування аграрного сектору, а також посилити виконавчу дисципліну в державних органах влади [3].

Водночас, беззаперечним є той факт, що аграрний сектор виробництва є досить специфічною галуззю економіки, оскільки результати його діяльності значно залежать від природно-кліматичних умов. З продовженням тенденції глобального потепління ситуація в аграрному секторі може погіршитись. Тому удосконалення системи захисту господарств шляхом зменшення ризиків від природно-кліматичних умов є одним із напрямів подальшого розвитку аграрного сектора в Україні [3].

Отже, розвиток аграрного сектору в Україні є одним із найефективніших шляхів реформування економіки. Саме дана галузь є однією з основних бюджетоутворюючих та експортоорієнтованих секторів національної економіки, а також є дієвим механізмом для створення нових робочих місць та задоволення продовольчих потреб держави. Дослідження сучасного стану аграрного сектора економіки України вказують на існування проблем, які потребують негайного вирішення, а саме: подальше удосконалення правової бази, яка б захищала інтереси виробників сільськогосподарської продукції, створити прозорі інструменти системи оподаткування аграрного сектору, технічне переоснащення та впровадження технологій, які дозволять підвищити якість продукції, що дасть змогу зміцнити конкурентні позиції на внутрішньому і світовому ринках, створення умов для отримання пільгового кредитування, а також удосконалення системи захисту господарств шляхом зменшення ризиків від природно-кліматичних умов.

Список використаних джерел:

1. Аграрний сектор України: тенденції, суб'єкти, перспективи реформування [Електронний ресурс] // Нова Україна інститут стратегічних досліджень. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://newukraineinstitute.org>.
2. Батракова Т. І. Кредитування агропромислового комплексу України: проблеми і перспективи [Електронний

ресурс] / Т. І. Батракова, К. А. Романюта, С. О. Сідельнікова // ЕКОНОМІКА І СУСПІЛЬСТВО. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <http://economyandsociety.in.ua>.

3. Михайлов А. П. Сучасний стан та перспективи розвитку аграрного сектору економіки України / А. П. Михайлов. // Науковий вісник УМО «Економіка та управління». – 2016. – №1.

Богдан С., Університет державної фіскальної служби України

Науковий керівник: к.е.н., доцент Скорик М.О.

СИСТЕМА МОТИВАЦІЇ ПРАЦІ ЯК ЕКОНОМІЧНА ДЕТЕРМІНАНТА РОЗВИТКУ АГРАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Висока мотивація працівників – це найважливіша умова успіху будь-якого сучасного підприємства. Слід зазначити, що в кожній галузі існують свої проблеми і особливості мотивації працівників до праці, тому до вивчення даного питання необхідно підходити, в першу чергу, виходячи із специфіки виду діяльності підприємства.

Праця персоналу аграрного підприємства, в силу своєї специфіки і умов середовища, дуже важка, і вимагає великого напруження всіх духовних і фізичних сил. Тому для повного розкриття можливості ефективного застосування цих сил потрібно вагома, стійка і постійна мотивація праці – раціональне поєднання мотивів і стимулів матеріального, морального і психологічного характеру.

Існує ряд проблем мотивації праці персоналу, зайнятого в сільськогосподарській галузі. Оплата праці на аграрних підприємства – одна з найнижчих серед галузей економіки, проте, саме оплата є найважливішим засобом матеріального стимулювання і основним джерелом задоволення потреб зайнятих в аграрній сфері. Це основна форма відшкодування витрат з відтворення робочої сили на аграрних підприємствах (за винятком домашніх сільських господарств, де формується фонд споживання, який використовується на особисті потреби).